

Testamentul lui CEAUSESCU

LECTURAȚI, TRAGEȚI CONCLUZIILE DE RIGOARE ȘI... CRUCIȚI-VĂ!!!

Daca e asa, este revoltator, ca atatea altele care ies abia acum la lumina.

Citește și dă mai departe!

La sfârșitul anului 1982, România atingea vârful datoriei externe de 11 miliarde USD, fiind dependentă Fondul Monetar Internațional, care, în înțelegere cu miliardarul George Soros, despre a cărui implicare în evenimentele din decembrie 1989 voi vorbi ulterior, a planificat, o serie de operațiuni speculative dezastruoase pentru România

După aceste operațiuni speculative, țara noastră ar fi urmat să intre în blocaj financiar și încetare de plăți. Numai că Nicolae Ceaușescu a luat FMI-ul prin surprindere, hotărând după 1985 să facă plata tuturor datoriilor externe înainte de termen, România nemaintrând în capcana tranzacțiilor bursiere întinsă de FMI. Soros reușind ulterior să dea un „tun” de 1,1 miliarde de lire sterline prin intermediul bursei din Londra. Chiar și așa FMI-ul a impus României **penalizări pentru plăți anticipate.**

Din cauza FMI-ului dirijat de SUA, care cerea achitarea datoriei României cu o dobândă triplată, mare parte din producția agricolă și industrială a țării a trebuit să ia calea exportului, creând deja cunoscutele cozi la produsele alimentare. Agentul termic a fost raționalizat și benzina a fost distribuită pe cartelă. Așa se face că, începând din 1987, SUA au dezlănțuit o campanie intensă de diabolizare a lui Ceaușescu prin intermediul presei occidentale. Posturile de radio Europa Liberă și Vocea Americii au lansat în premieră **zvонul fals că Gorbaciov stabilise un înlocuitor al lui Ceaușescu**. În martie 1989, când Ceaușescu reușise să ramburseze integral datoriile, România mai avea în plus 3,7 miliarde USD depuși în bănci și creanțe de 7-8 miliarde USD. La această sumă s-ar fi adăugat și exporturile României din 1989 care au fost de 6 miliarde USD. Arhivele oficiale, coafate în cei 24 de ani scurși de la revoluție, nu mai pot justifica azi decât existența a 2 miliarde USD. De ce s-au „volatilizat” acești **bani**? N-are rost să mai explic. Cine a făcut-o? Dacă România avea și după 1989 în serviciile de informații și în Parchete vreun român patriot, am fi aflat până acum.

Există indicii că în noaptea de 14/15 decembrie 1989, de la flotila prezidențială de la Otopeni ar fi decolat un avion Il-18, care a executat un transport special, cu destinația Teheran. Și că avionul ar fi avut la bord lingouri de aur cântărind 24 t. Într-adevăr, avionul figurează în fișele de evidență aeriană că s-a întors gol din Iran, pe 4 ianuarie 1990. Dacă lucrurile sunt reale și explicația poate fi una extrem de simplă. Ceaușescu descoperise încă din 1987 că România avea în propria ogradă toate „comorile” care-i permiteau să nu mai depindă vreodată de FMI și mai mult decât atât i-ar fi făcut concurență acestui organism. Un prim pas fiind acela de a se asocia cu China, Iranul și Libia, într-o bancă care să acorde împrumuturi cu dobânzi mici, destinate țărilor în curs de dezvoltare. Banca în cauză se numea BRCE (Banca Română de Comerț Exterior) prin intermediul căreia, întreprinderile de comerț exterior ale României derulaseră operațiunile de aport valutar special, de pe urma cărora a fost rambursată datoria externă a țării noastre.

FMI își permitea să acorde de câteva decenii împrumuturi, condiționate de ingerințele brutale în economia țărilor creditate, datorită rezervei de 2.996 tone de aur, de care dispunea. Hărțile cu zăcămintele minerale începuseră să fie introduse pe calculator în România, la sediul Întreprinderii de Prospecțiuni și Foraje „Geofizica” din anul 1971 și erau permanent actualizate, așa că Ceaușescu a aflat că din munții României se extrăseseră până în 1987 circa 2.070 de tone de aur și că România mai avea 6.000 tone aur, adică de trei ori cât se exploatare până atunci și care în 2013 a ajuns să valoreze 250 miliarde euro. Numai că pe lângă aur, Ceaușescu știa că în aceleași zăcămintele se află argint și metalele rare, extrem de valoroase precum arseniu, galiu, germaniu, molibden, titan, vanadium, wolfram etc. Și conta mult pe acestea întrucât ele sunt evaluate azi la 6.000 !!!!! de miliarde de euro. În acei ani, aplicațiile de larg consum ale tehnologiei utilizate de americani și sovietici la programele lor cosmice Apollo și Soiuz abia începeau să apară pe piață. Video playerele/recorderile, camerele de filmare video, calculatoarele și telefonii mobilă, au la bază microprocesoarele la fabricația cărora materia primă sunt metalele rare aflate din abundență, alături de aur în zăcămintele din Munții Apuseni (minele Roșia Montană, Almaș, Baia de Arieș, Bucium, Brad și Săcărâmb).

După 1990 au apărut o mulțime de producători europeni de telefonie mobilă precum Nokia care au fost nevoiți să importe aceste metale rare din Africa Centrală și Australia, deși România era mai aproape. Boom-ul producției la nivel mondial de calculatoare și telefoane mobile s-a produs după 1990, când în România avusese deja loc scurt-circuitul din decembrie 1989. Chiar și așa, Ceaușescu prevăzuse această dezvoltare și construisese împreună cu concernul american Texas Instruments, o întregă platformă industrială dedicată electronicii, numită IPRS Băneasa, **lăsând-o moștenire românilor**. Care cu o minimă investiție, ar fi permis României să producă și să dețină calculatoare, telefoane mobile, rețele proprii de internet și de telefonie. Numai că imediat după 1990, IPRS a fost dezmembrată cu bună știință pentru a fi transformată în investiție imobiliară.

Să nu fi știut aceste lucruri cel care conduce „de facto” SIE, generalul Silviu Predoiu, absolvent al facultății de Geologie care a lucrat ca inginer geolog la ICE Geomin (1984-1985) și la Întreprinderea de Metale Rare din București – IMRB (1985-1990), îndeplinind din 1987 funcția de CI-st al IMRB?

Să nu fi știut aceste lucruri președintele-geolog Emil Constantinescu, cel care a avut revelația nerentabilității mineritului în România, închizând jumătate din exploatările miniere?

Să nu-i fi spus măcar șeful cancelariei sale prezidențiale, Dorin Marian și el geolog de meserie?

Să nu fi știut nici măcar premierii Teodor Stolojan și Nicolae Văcăroiu, proveniți din Consiliul Planificării economice de dinainte de 1989? Și nici Ion Iliescu fost membru CPEX al PCR? Pe baza estimărilor specialiștilor săi, Ceaușescu și-a făcut un plan de extracție masivă până în anul 2040, astfel încât banca pentru investiții în țările în curs de dezvoltare, să beneficieze de un flux neîntrerupt de finanțare, acoperit în aur.

Așadar, Ceaușescu intenționa ca în decurs de o jumătate de secol să extragă la greu aur și metale rare românești, care să-i asigure un fond anual de cel puțin 8 miliarde USD pe care România să-l ruleze prin intermediul BRCE (care avea ea însăși un capital de peste 10 miliarde USD), investindu-l în construcția de obiective economice și de infrastructură în afara granițelor, cu proiecte concepute de arhitecții români, cu mână de lucru constituită din muncitori și ingineri români și cu utilaje și mașini proiectate și produse în România. Unde? În primul rând în China și în statele prietene acesteia din Asia de Sud-Est, în Iran și în statele musulmane aliate acestuia din Africa și Orientul Apropiat și pe cont propriu în America de Sud. Adică exact ceea ce face China acum cu Victor Ponta și Traian Băsescu care stau cu mâna întinsă la cerșit pentru posibile investiții de 8 miliarde de euro.

Trebuie să recunosc că acest plan, conceput de mintea nu prea școlită a lui Ceaușescu, un om neobișnuit de patriot pentru poporul lipsit de recunoștință, din mijlocul căruia s-a ridicat, era genial. Și poate fi numit Testamentul lui Ceaușescu. Interesant ar fi să urmărim ce s-a întâmplat cu „comoara” respectivă, după asasinarea lui Ceaușescu. BRCE, care după revoluție și-a schimbat numele devenind Bancorex, a ajuns în faliment în 1999, după ce prin ea, **Ion Iliescu a miluit cu credite nerambursate sau ilegale zeci de mii de membri ai nomenclaturii postdecembriste**, provenită din falși dizidenți și chiar suspecti de terorismul practicat după Lovitura de Palat din 22 decembrie 1989. Sub privirea guvernatorului BNR. Bancorex a fuzionat prin absorbție în Banca Comercială Română (BCR) și la privatizarea din 2006 a BCR, guvernatorul BNR împreună cu premierul Tăriceanu a obligat poporul român să plătească suma de 3,75 miliarde euro către Erstebank, din Austria, pentru găurile negre avute de Bancorex. Cum din privatizarea BCR românii au încasat de la austrieci numai 2,25 miliarde euro, ei mai au de plătit acestora încă 1,5 miliarde euro. Dacă prin absurd la conducerea României ar fi nimerit din greșeală vreun om cât de cât patriot ca Ceaușescu și i-ar fi trăsnet prin cap să aplice Testamentul lui Ceaușescu, i-ar fi fost imposibil, căci îi lipsea una din roțițele mecanismului conceput de el, banca românească.

Din septembrie 1990 și până azi, numele celui care a ocupat postul de guvernator al Băncii Naționale a României a fost Mugur Isărescu. Cel care a fost până în decembrie 1989 cercetător la Institutul de Economie Mondială, obținând titlul de doctor în economie, ca urmare a participării la cursuri organizate în SUA. *În perioada ianuarie–septembrie 1990, Isărescu a funcționat ca reprezentant comercial al ambasadei României la Washington.* În anul 2002, bursa din Londra, cea mai mare bursă a aurului din lume, a decretat că producția combinatului Phoenix din Baia Mare (recunoscut pe plan mondial din 1970 ca producător garantat) nu se mai încadrează în standardele internaționale.

Prin aceasta, România pierdea dreptul la utilizarea poansonului internațional al BNR, aplicat pe lingourile de aur. **Poansonul imprima numărul de ordine**, greutatea, concentrația, denumirea producătorului și sigla Băncii Naționale. România a fost astfel interzisă pe lista producătorilor și exportatorilor de aur, iar BNR avea cel mai potrivit pretext pentru a nu mai face niciodată depozite de lingouri din aurul românesc. Doar o întâmplare a făcut ca într-o conferință de presă a PRM să fie prezentat un document secret, datat 25 martie 2002, care demonstra că printr-o stranie coincidență, din ordinul guvernatorului BNR, prin aeroportul Otopeni, s-au scos din țară 20 de tone de lingouri de aur, cu destinația Germania. În perioada 2002-2013, din dispoziția aceluiași Mugur Isărescu, două treimi din rezerva de aur lăsată de Ceaușescu României, adică 61,2 tone, au ajuns să fie depozitate în bănci din afara granițelor, lipsind astfel România de a doua roțiță a mecanismului conceput de Ceaușescu.

Pentru a desăvârși opera de blocare a accesului românilor la propriul aur și metale rare, la propunerea ministrului Industriilor, Radu Berceanu **licența de exploatare a aurului și metalelor rare nr. 47/1999**, este acordată prin HG 458/1999 (ale cărei prevederi sunt și azi secrete) **companiei private străine Roșia Montană Gold Corporation**, avându-l ca paravan pe Vasile Frank Timiș. De atunci, statul român nu a mai scos nici un gram de aur din propriile mine, în timp ce Agenția Națională pentru Resurse Minerale (ANRM) a acordat la încă opt 8 firme străine licențe de explorare și exploatare pentru aurul și metalele rare românești din Apuseni. Fix pe zăcămintele din hărțile geologice realizate pe vremea lui Ceaușescu. Legea minelor, a fost modificată astfel, încât România să primească din partea companiilor străine care exploatează resursele sale subterane, o redevență de doar 4% din tot ce se extrage, în timp ce în Africa de Sud redevența pentru aur este de 20%. Așadar și ultima roțiță a mecanismului conceput de Ceaușescu pentru supraviețuirea României a fost deja vândută.

[Iata cum se face istoria.....](#)